

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.880 van 21 juni 2018
in de zaak A. 225.486/IX-9319**

In zake: Senne AL UASKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philip Porters
kantoor houdend te 2580 Putte
Kruisstraat 9b
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het AUTONOOM PROVINCIEBEDRIJF PROVINCIAAL
ONDERWIJS ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 juni 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van 15 juni 2018 van de pedagogisch directeur van het provinciaal centrum voor volwassenenonderwijs toekomstonderwijs, waarbij [Senne Al Uaske] [...] tijdelijk wordt uitgesloten van al haar modules voor een maximale duur van twee weken”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2018, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philip Porters, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2017-2018 ingeschreven als cursiste ‘medisch administratief bediende’ in het CVO Toekomstonderwijs, onderwijsinstelling die behoort tot het autonoom provinciebedrijf Provinciaal Onderwijs Antwerpen.

Op 4 juni 2018 wordt haar met een aangetekend schrijven ter kennis gebracht dat de pedagogisch directeur besloten heeft om een tuchtprocedure op te starten met als doel de tuchtmaatregel van definitieve uitsluiting uit het Toekomstonderwijs.

Op 12 juni 2018 wordt verzoekster gehoord en legt haar raadsman een verweerschrift neer.

Met de thans bestreden beslissing beslist de pedagogisch directeur dat de aanvankelijk voorgestelde tuchtmaatregel “wordt omgezet naar de maatregel van tijdelijke uitsluiting uit de lessen van alle modules waarvoor [verzoekster] ingeschreven heeft, voor de duur van twee weken”.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting

5. Verzoekster voert aan dat haar tijdelijke uitsluiting tot de laatste dag van het schooljaar tot gevolg heeft dat zij niet de mogelijkheid heeft om de laatste lessen bij te wonen en haar finale taken in te leveren – die van belang zijn voor de permanente evaluatie – en om deel te nemen aan de testen. De mogelijkheid om deze taken in te leveren en de testen af te leggen tijdens de zomer wordt bovendien uitgesloten. De bestreden beslissing heeft dan ook tot gevolg dat zij een schooljaar verliest – *in casu* het enkele semester dat zij diende te volgen om een diploma te behalen voor de opleiding algemene aanvullende vorming. Verzoekster verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waarbij de voorwaarde inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid als vervuld wordt beschouwd, indien de bestreden beslissing het verlies van een schooljaar tot gevolg heeft. Verzoekster merkt daarbij op dat zij een grote kans had om te slagen indien de bestreden beslissing niet zou zijn opgelegd of indien zij nog de mogelijkheid zou hebben ge-

kregen om in de zomer haar taken in te leveren en inhaaltesten te maken. Zij stelt dat gelet op de duurtijd van een gewone schorsingsprocedure en van een beroep tot nietigverklaring en het tijdstip waarop de bestreden beslissing is opgelegd, alle rechtsherstel te laat zal komen omdat het schooljaar dan reeds lang voorbij zal zijn en zij niet meer de mogelijkheid zal hebben om haar diploma alsnog binnen een redelijke termijn te behalen. Het staat dan ook vast dat de tijdelijke uitsluiting een onomkeerbaar negatief effect zal hebben op verzoeksters schoolcarrière en de mogelijkheid om haar diploma nog te behalen ernstig zal beknotten, zo niet onmogelijk zal maken. Verzoekster merkt ten slotte ook nog op dat zij uiterst diligent is opgetreden door meteen na de ontvangst van de bestreden beslissing over te gaan tot het voorbereiden en indienen van de voorliggende vordering.

Beoordeling

6. Voor zover verzoekster wil betogen dat de tuchtmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet kunnen worden aangevochten enkel omdat ze een korte tijdsduur heeft, kan dit argument niet worden bijgevalen. De duurtijd van een maatregel kan op zich niet het gebruik van deze uitzonderingsprocedure verantwoorden.

7.1. Verzoekster verwijst voorts naar de rechtspraak van de Raad van State die het (dreigend) verlies van het schooljaar aanvaardt als een uiterst dringende noodzakelijkheid, omdat dan zelfs het resultaat van een gewone schorsingsvordering niet kan worden afgewacht.

7.2. Verzoekster kan evenwel niet worden bijgevalen in haar betoog dat de rechtspraak waaraan zij refereert in dit concrete geval ook onverkort toepassing kan vinden.

De bestreden beslissing is in de eerste plaats een tuchtmaatregel en géén evaluatiebeslissing. Het betreft bovendien een tijdelijke – en dus geen definitieve – uitsluiting.

De maatregel werd ook opgelegd in het volwassenenonderwijs, dat een andere structuur kent dan het secundair onderwijs. De evaluatie van de cursist in het volwassenenonderwijs gebeurt, naar luid van artikel 38, § 1, derde lid, van het decreet van 15 juni 2007 ‘betreffende het volwassenenonderwijs’, per module, zijnde “het kleinste te certificeren deel van een opleiding” (artikel 2, 29°, van het decreet van 15 juni 2007) en betreft dus, anders dan in het secundair onderwijs, geen beoordeling over het slagen of niet slagen van een leerling voor een gans schooljaar, over alle vakken heen. Het niet slagen voor een module lijkt dan ook niet zonder meer gelijkgesteld te kunnen worden als het niet slagen voor een volledig schooljaar in het secundair onderwijs, dat *ipso facto* de studievoortgang negatief beïnvloedt. Het niet slagen voor een module hoeft niet per se een effect te hebben op de studievoortgang, omdat combinaties van modules ertoe kunnen leiden, zo lijkt, dat geen vertraging in de schoolloopbaan wordt opgelopen. Dat is overigens ook waar de verwerende partij op zinspeelt in haar nota, namelijk dat verzoekster allerminst op de drempel staat om haar opleiding – en dus alle daarvoor noodzakelijke modules – te beëindigen. Conclusie is dan ook dat verzoekster alleen al om die reden niet op goede gronden een beroep doet op ’s Raads rechtspraak omtrent de aanwezigheid van een uiterst dringende noodzakelijkheid in geval van een (dreigend) verlies van een schooljaar.

8. Het weze herhaald en onderstreept: de bestreden beslissing is een tuchtmaatregel en géén evaluatiebeslissing. Het verschil is niet zonder relevantie. Verzoekster gaat er op het eerste gezicht nogal gemakkelijk vanuit dat “onomstotelijk [vaststaat] dat deze tijdelijke uitsluiting een onomkeerbaar negatief effect zal hebben op de schoolcarrière van verzoekster en de mogelijkheid om haar diploma nog te behalen ernstig zal beknotten, zo niet onmogelijk zal maken”.

Die conclusie lijkt verzoekster af te leiden uit de vooronderstelling dat zij “op geen enkele wijze meer in de mogelijkheid zal zijn haar finale taken in te leveren of testen mee te doen”. Zij stelt daarbij nog dat “de maand juni voor elke school van groot belang is en in de laatste maand de grootste taken en derge-

lijke moeten ingeleverd worden”, zodat “de ontneming van de toegang tot het centrum aanzienlijke gevolgen [heeft] voor [haar].”

Verzoekster blijft op dit punt vaag. Om hoeveel en welke taken of testen het in haar geval concreet gaat, verduidelijkt zij niet. Dat er “testen” zouden zijn, lijkt dan weer tegengesproken te worden door de verklaring van verzoekster zelf dat er “permanente evaluatie” geldt.

Hoe dan ook, zowel wat de testen als wat de taken betreft, maakt verzoekster op het eerste gezicht evenmin aannemelijk dat zij deze ingevolge de bestreden tuchtmaatregel niet kan afleggen, respectievelijk maken en vervolgens inleveren bij de onderwijsinstelling met het oog op de beoordeling ervan. De bestreden beslissing zelf verhindert dat alvast niet: de tijdelijke uitsluiting van verzoekster slaat immers enkel op een uitsluiting “uit de lessen”; zoals de raadsman van de verwerende partij op de terechtzitting bevestigt sluit deze maatregel verzoekster enkel uit van het onderwijs van die lessen in de bedoelde periode. Hij stelt ook dat bij de evaluatie rekening zal gehouden worden met stukken die verzoekster nog zou inleveren. Hoe dan ook is verzoekster ingevolge de bestreden beslissing gewettigd afwezig. Dat zij sommige taken niet kan of mag inleveren omdat die verbonden zijn aan het bijwonen van de lessen, is in zoverre de evidentie zelve en mag haar, precies ingevolge de gewettigde afwezigheid, niet kwalijk worden genomen.

Verzoekster licht evenmin toe hoe de tijdelijke uitsluiting uit de lessen, voor een periode van twee weken, van de weeromstuit zou impliceren dat zij niet zal slagen. Zij lijkt, net als iedere andere regelmatige cursist, recht te hebben op een (eind)beoordeling van alle door haar in de loop van de module geleverde prestaties. Met betrekking tot de evaluatie – inzonderheid de permanente evaluatie – moet de verwerende partij rekening houden met de gewettigde afwezigheid van verzoekster gedurende twee weken, ingevolge de haar opgelegde tuchtmaatregel. Ook voor de verwerende partij geldt immers dat wat thans voorligt een tuchtmaatregel is en geen evaluatiebeslissing.

9. Verzoekster toont, met andere woorden, niet genoegzaam aan dat de – tijdelijke – uitsluiting de door haar vermeende, verregaande impact zal (kunnen) hebben op haar evaluatie.

Daarbij dient overigens bedacht dat, indien zo'n impact wel zou blijken te bestaan, het verzoekster desgevallend vrijstaat tegen de evaluatiebeslissing volgens de geëigende procedures op te komen.

10. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren